

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/237/2020
Identifikačné číslo spisu:	1216217228
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1216217228.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej, a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu R. B., bývajúceho v A., B. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou VRBA & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Sliezka 9, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Branko Vrba, proti žalovaným 1/ J.. R. V., bývajúcej v A., V. XXXX/XX, 2/ F. V., bývajúcemu v A., M. N.. X, 3/ D. K., bývajúcej v A., W. XXX/XX, 4/ P. V., bývajúcej v A., C. E. X, 5/ J.. F. W., bývajúcemu v A., W. XX, 6/ Ing. F. W., bývajúcej v A., W. XX, 7/ J.. R. S., bývajúcej v C., K.. Ž. XXXX/XX, 8/ J.. R. F., bývajúcemu v A., A. XX/X, 9/ M. K., bývajúcemu v A., A. XXXX/XX, 10/ S. K., bývajúcej v A., A. XXXX/XX, 11/ J.. D. K., bývajúcej v A., A. XXXX/XX, 12/ M. W., bývajúcemu v A., T. X, 13/ P. W., bývajúcej v A., T. X, 14/ P. B., bývajúcej v A., A. XX, 15/ W. B., bývajúcemu v A., A. XX, 16/ 4-YOU, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bajzova 13, IČO: 35 750 251, 17/ K. B., bývajúcej v Bratislave, Azalková 8, 18/ J.. O. B., bývajúcemu v A., W. X, 19/ V. Y. B., bývajúcej v A., W. X, 20/ „V Z O R O D E V“, výrobné družstvo Bratislava, so sídlom v Bratislave, Mliekarenská 8, IČO: 00 167 631, 21/ J.. W. M., bývajúcemu v A., A. X, 22/ W. M., bývajúcemu v A., A. XX, zastúpení správcom BYTOKOMPLET, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kamenárska 18, IČO: 35 698 845, zastúpený JUDr. Rudolfom Mičietom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Medzilaborecká 21, o určenie výšky preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 11C/169/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2020 sp.zn. 7Co/93/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. februára 2017 č.k. 11C/169/2016-124 zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovaným priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nemal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že žalovaní nemajú nárok na zaplatenie preddavkov do fondu

prevádzky, údržby a opráv (ďalej len „preddavok do fondu opráv” a „fond opráv”) vo výške 100 % zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 6. marca 2001; keďže by tým nedošlo k odstráneniu právnej neistoty žalobcu ohľadom konkrétnej výšky príspevku, ktorý má do fondu platiť. Vo vzťahu k druhej časti žalobného petitu, ktorou žalobca žiadal určiť, že je povinný podieľať sa na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv mesačnými preddavkami vo výške 30% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v Zmluve o výkone správy zo dňa 6. marca 2001 (ďalej len „zmluva o výkone správy”) a to v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.”), súd žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Žalobca totiž v konaní nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by bol preukázaný rozsah jeho (ne)užívania spoločných častí a zariadení domu v nadväznosti na žiadanú zľavu v rozsahu 70 % z preddavku do fondu. Z podstaty veci vyplýva, že neprichádza do úvahy oddelenosť nebytových priestorov žalobcu od bytovej časti polyfunkčného domu, pretože obe časti domu sú nevyhnutne stavebne aj technologicky prepojené a nie je možné spravodlivo posúdiť mieru užívania spoločných častí domu žalobcom ako vlastníkom nebytového priestoru. Tvrdenie žalobcu, že prostriedky fondu boli použité len na financovanie opravy bytovej časti komplexu, bolo vyvrátené predložením zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov obytného domu zo dňa 25. júna 2015, na ktorej bol schválený Plán opráv na rok 2015 a zahŕňal náklady, ktorých vynaloženie bolo v záujme všetkých vlastníkov bytového domu (napr. protipožiarna preventívna prehliadka, oprava chodníka). Rovnako tvrdenie žalobcu, že si bol nútený sám opraviť na vlastné náklady zatekajúcu strechu, ostalo len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia a súčasne bolo pre rozhodnutie v spore irelevantné, pretože žiadnym spôsobom nedokladuje mieru užívania spoločných častí a zariadení domu žalobcom. K tvrdeniu žalobcu, že nevyužíva služby ako napr. upratovanie, používanie výťahov, schodišťa, súd uviedol, že je irelevantné, pretože úhrady za tieto služby nie sú príjmom fondu. Pokiaľ si žalobca hradí náklady za revízie hasiacich prístrojov a pravidelné protipožiarne prehliadky, táto povinnosť súvisí s jeho podnikateľskou činnosťou a žalobca tieto náklady nezdokladoval. Protipožiarne opatrenia v bytovej časti domu hradené z fondu preventívne slúžia aj žalobcovi. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP”).

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. apríla 2020 sp.zn. 7Co/93/2018 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a žalovaným priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods.1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkázal. Vo vzťahu k druhej časti určovacieho žalobného návrhu, ktorý súd prvej inštancie zamietol, odvolací súd poukázal na novelizované znenie ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., z dikcie ktorého je zrejmé, že vlastníci bytov a nebytových priestorov majú od 1. novembra 2018 len právo (a nie povinnosť) zohľadniť mieru využívania spoločných častí a spoločných zariadení vlastními nebytových priestorov. Miera využívania sa má podľa ustanovenia § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z. zohľadniť prioritne v stanovení inej výšky zálohových platieb za služby spojené s užívaním nebytových priestorov, než majú vlastníci bytov v dome. Zdôraznil, že platby do fondu opráv sú z povahy veci viazané výlučne na vlastníctvo spoločných častí a zariadení domu a nie na mieru ich využívania, pričom platí, že vlastníci prispievajú do fondu opráv podľa výšky svojho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu. Odvolací súd zaujal názor, že zákonodarcu nemôže vstúpiť do autonómie vôle vlastníkov a prikázať im, ako majú hlasovať o určitej otázke týkajúcej sa ich vlastníctva (stanovenie výšky príspevku do fondu opráv), týmto spôsobom by totiž došlo k neodôvodnenému zásahu do ich súkromnoprávných vzťahov a tiež k zásahu do platnej a účinnej zmluvy o výkone správy. Uvedené by bolo v rozpore nielen s viacerými ustanoveniami samotného zákona č. 182/1993 Z.z. ale tiež s princípom zmluvnej autonómie zakotveným v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, preto nebolo možné vychádzať z doslovného gramatického znenia ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. pred novelou, ale z jeho zmyslu a účelu. Zámerom zákonodarcu bolo jednoznačne ponechať konkrétne rozhodnutie o zohľadnení miery využívania spoločných častí a zariadení domu vlastníkom bytov a nebytových priestorov vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Zákonodarcu ani len príkladmo neustanovil žiadne kritériá, na základe ktorých by sa miera využívania mala zohľadniť. Spravodlivé

určenie miery vlastného „využívania“, resp. nevyužívania spoločných častí a zariadení domu súdom nie je možné, keďže táto právna norma s relatívne neurčitou hypotézou obsahuje pojmy istého stupňa abstraktnosti. Takéto určenie neprináleží ani vlastníkovi nebytového priestoru. Napokon otázka rozsahu určenia využívania spoločného majetku niektorými vlastníkmi je vo vzťahu k nutnosti znášať náklady na jeho opravu a rekonštrukciu bezpredmetná, keďže je určená výškou ich spoluvlastníckeho podielu, ak sa nerozhodnú vlastníci inak. Vzhľadom na tieto dôvody mal odvolací súd zato, že súdu prvej inštancie neprináležalo rozhodovať o miere využívania spoločných častí a zariadení domu žalobcom. Uzavrel, že aj keď teda súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena, jeho zamietajúce rozhodnutie bolo vecne správne a preto ho potvrdil. Z tohto dôvodu sa nezaoberal argumentáciou žalobcu týkajúcou sa neunesenia dôkazného bremena.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, pre porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu vytýkal porušenie zásady denegatio iustitiae, nakoľko súdy sú povinné rozhodnúť každý prípad a nemôžu dospieť k záveru, že kauza je neriešiteľná z akéhokoľvek dôvodu vrátane nedostatočnej právnej úpravy. Bol toho názoru, že v priebehu konania predložil súdu dostatok dôkazov (fotodokumentáciu), z ktorých jednoznačne vyplýva, že jeho nebytové priestory sú oddelené od bytovej časti polyfunkčnej stavby a že nemá prístup k spoločným častiam a zariadeniam domu, ktoré nevyužíva. Bol toho názoru, že na zamietnutie žaloby nestačí argument, že právna úprava neponúka konkrétny mechanizmus na zohľadnenie miery užívania. Odvolací súd namiesto toho, aby pristúpil k voľnej úvahe, neposkytol riešenie danej situácie, pričom v odôvodnení argumentoval len zmenou právnej úpravy. Bez ohľadu na posúdenie otázky po novelizácii ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., odvolací súd nedal odpoveď na ťažiskovú otázku sporu. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, keďže sa odvolací súd nevyjadril k obsahu jeho odvolania najmä otázke neunesenia dôkazného bremena ohľadom miery užívania spoločných častí domu a ďalším otázkam nastoleným žalobcom v spore. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa plne stotožnil so správnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie, avšak k tomu neboli splnené podmienky ustanovenia § 387 CSP, nakoľko odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie nie z dôvodu správneho vyhodnotenia skutkového stavu a neunesenia dôkazného bremena žalobcom, ale z dôvodu zmeny právnej úpravy § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. Odvolací súd tak týmto konštatovaním len potvrdil, že sa žiadnym spôsobom nezaoberal žalobcovou argumentáciou týkajúcou sa neunesenia dôkazného bremena. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu jeho potvrdzujúcich výrokov zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie alternatívne, aby zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu považujú za vecne správne. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v spore a dovolacie dôvody neexistujú, preto navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a priznal im náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť a na zdôvodnenie tohto záveru uvádza nasledovné.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021) nie

strany sporu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1 Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Dovolateľ tvrdil, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces došlo porušením zásady denegatio iustitiae, nakoľko súdy sú povinné rozhodnúť každý prípad a nemôžu dospieť k záveru, že kauza je neriešiteľná z akéhokoľvek dôvodu vrátane nedostatočnej právnej úpravy. Odvolací súd namiesto toho, aby vo veci rozhodol na základe voľnej úvahy, neposkytol žiadne riešenie danej situácie.

12. Znakom právneho štátu je princíp zákazu denegatio iustitiae, ktorý vyplýva aj z princípu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). K odmietnutiu spravodlivosti okrem iného dochádza aj tým, ak súd bez zákonného dôvodu rozhodne, že neposkytne právnu ochranu subjektu domáhajúcemu sa súdnej ochrany.

13. Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k odmietnutiu spravodlivosti žalobcovi a to z nasledovných dôvodov. Predovšetkým odvolací súd sa zaoberal nárokom žalobcu aj v znení ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. pred novelou č. 283/2018 Z.z. teda nielen po zmene právnej úpravy; čo je zrejmé z bodu 12 odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom výslovne uvádza, že nebolo možné vychádzať len z gramatického znenia zákona ale potreby aplikácie výkladu zákona v súlade s jeho zmyslom a účelom (odkaz na rozhodnutie I. ÚS 341/07), ako aj nasledujúcich súvisiacich úvah odôvodňujúcich jeho záver o nemožnosti určiť mieru užívania spoločných častí a zariadení domu, ktoré by v opačnom prípade (teda tak, ako to uvádza dovolateľ len vo vzťahu k zneniu cit. ustanovenia po novelizácii) nedávali žiadny zmysel a význam.

13.1 Odvolací súd na základe týchto úvah prijal záver, že cit. ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. (napriek jeho gramatickému zneniu) dáva len možnosť, právo vlastníkom zohľadniť pri stanovení výšky zálohových platieb do fondu opráv mieru využívania spoločných častí a zariadení domu vlastníkom nebytových priestorov, pričom je výlučne vecou vlastníkov, či k takémuto kroku pristúpia

alebo nie a v akom rozsahu. Je teda zrejme, že odvolací súd neporušil princíp zákazu denegatio iustitiae a neodmietol spravodlivosť žalobcovi, keď podal výklad právnej normy vzťahujúcej sa na sporný prípad a dospel aj k jeho riešeniu. Sporná otázka, či žalobca má v zmysle cit. ustanovenia pred novelizáciou nárok na určenie výšky zálohových platieb do fondu opráv podľa miery jeho užívania spoločných častí a zariadení doma, teda neostala ponechaná bez odpovede súdu: Povinnosť žalobcu podieľať sa na tvorbe fondu opráv vyplýva priamo zo zákona č. 182/1993 Z.z. a je viazaná na jeho vlastnícke právo k podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu. Konkrétne rozhodnutie v tomto prípade (či žalobca má alebo nemá právo) a určenie miery (ne)užívania spoločných zariadení a častí domu vlastníkom nebytových priestorov nie je vecou súdu a nemôže byť určené autoritatívnym rozhodnutím súdu, ale výlučne vlastníkov domu v súlade s princípom zmluvnej autonómie. Žalobca tak nemá zákonnú možnosť domáhať sa určovacím výrokom súdu nahradenia prejavu vôle vlastníkov pri určení preddavkov do fondu opráv a preto súd nemohol jeho žalobe vyhovieť. Inými slovami odvolací súd nevyhovел žalobe žalobcu nie bez zákonného dôvodu, ale preto, že žalobcovi nesvedčí žiadne právo, ktorému ochranu by mal súd poskytnúť v zmysle ním požadovaného žalobného petitu.

13.2 Podstatou princípu zákazu denegatio iustitiae je vyplňanie medzier zákona súdom pomocou analógie legis a analógie iuris v situácii, kde niet zákonnej úpravy. V prejednáwanej veci však nešlo o medzeru v zákone, teda neexistujúcu právnu úpravu, kedy by súd mal prostredníctvom analógie poskytnúť ochranu v prípade právnej situácie neriešenej v zákone, keďže v tomto prípade právna úprava bola existujúca (ustanovenie § 10 ods. 1 zákon č. 182/1993 Z.z.) avšak vyžadovala si výklad súdom, ktorý bol stranám sporu rozhodnutím odvolacieho súdu poskytnutý. Skutočnosť, že žalobca nebol úspešný a jeho žaloba bola zamietnutá, neznamená, že súd mu odoprel spravodlivosť v situácii, kedy dospel k záveru, že právna norma neumožňuje jeho nároku vyhovieť (v súlade s čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, povinnosti možno ukladať len zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach), teda nezakladá jeho právo, pretože jednoducho povedané právo žalobcu vzniká len rozhodnutím vlastníkov domu. Ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. nie je ani ustanovením umožňujúcim voľnú úvahu súdu, pretože nedáva súdu priestor pre úvahu, či právnu normu aplikuje alebo nie a ani pre úvahu o tom, aký právny následok z nej vyvodí. Aplikácia právnej normy s relatívne neurčitou hypotézou a ani voľná úvaha súdu, pri ktorej dochádza k súdnemu vymedzeniu hypotézy, nemá nič spoločné s (ne)odmietnutím spravodlivosti, nakoľko tu právna norma jestvuje a dáva výslovne priestor (oprávnenie) pre takýto postup súdu.

14. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že postup odvolacieho súdu bol správny a nedošlo ním k odmietnutiu spravodlivosti žalobcovi.

15. Dovolateľ tiež namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, keďže sa odvolací súd nevyjadril k obsahu jeho odvolania najmä otázke neunesenia dôkazného bremena ohľadom miery užívania spoločných častí domu a ďalším otázkam nastoleným žalobcom v spore.

15.1 K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

15.2 Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci

využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Zároveň sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

16.1 Dovolací súd považuje za potrebné vzhľadom na námietky dovolateľa zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V danom prípade odvolací súd prijal záver, že ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. dáva možnosť, právo vlastníkom zohľadniť pri stanovení výšky zálohových platieb do fondu opráv mieru využívania spoločných častí a zariadení domu vlastníkom nebytových priestorov, pričom je výlučne vecou vlastníkov, či k takémuto kroku pristúpia alebo nie a v akom rozsahu. Z tohto dôvodu nebolo možné žalobe vyhovieť a určiť mieru využívania spoločných častí a zariadení domu žalobcom. Tieto svoje závery primerane a zrozumiteľne vysvetlil v odôvodnení (viď bod 12 napadnutého rozhodnutia). Ako už bolo dovolacím súdom vyššie vysvetlené (viď bod 13) odvolací súd sa zaoberal nárokom žalobcu aj vo vzťahu k obdobiu pred novelizáciou ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. Dôvodom potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom nebola výlučne zmena právnej úpravy, ako to dovolateľ uvádza. Tento argument bol aplikovaný k obdobiu po novelizácii, k obdobiu pred novelizáciou bol len podporným a to vo vzťahu k celému radu úvah, ktoré odvolací súd viedli k záveru, že v danom prípade nejde o povinnosť, ale právo vlastníkov, pričom takýto výklad cit. ustanovenia aj keď nezodpovedá jeho gramatickému zneniu je nevyhnutný s ohľadom na celkový zmysel a účel zákona č. 182/1993 Z.z. ako aj s poukazom na základné ústavné princípy. Je teda zrejmé, že pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že dotknutá právna norma neumožňuje vyhovieť žalobe, potom argumentácia žalobcu v odvolaní týkajúca sa neunesenia dôkazného bremena nebola pre rozhodnutie podstatná a nemohla zvrátiť záver odvolacieho súdu, tým pádom na ňu nemusel odvolací súd dať odpoveď.

16.2 Aj keď súd prvej inštancie zamietol žalobu pre neunesenie dôkazného bremena, odvolací súd považoval jeho zamietajúce rozhodnutie vo výroku za vecne správne a preto ho potvrdil, pričom takýto postup je v súlade s § 387 ods. 1 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil len so správnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o určenie, že žalovaní nemajú nárok na zaplatenie preddavkov do fondu vo výške 100% zo sumy určenej ako mesačná čiastka v zmluve o výkone správy (viď bod 11 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Vo vzťahu k zvyšnej časti žaloby považoval za vecne správny iba výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie (i keď treba prisvedčiť dovolateľovi, že v bode 14 závere rozhodnutia je uvedený odkaz na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, ktoré je vzhľadom k predchádzajúcemu obsahu odôvodnenia mátaťce, nejde však o taký nedostatok, ktorý by zakladal vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP). Vecná nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nebráni tomu, aby odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodnutie potvrdil aj z odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu tak nebol žiadny rozumný dôvod, aby sa odvolací súd bližšie zaoberal odvolacou argumentáciou žalobcu vzťahujúcou sa k neuneseniu dôkazného bremena a k skutkovým okolnostiam sporu týkajúcim sa miery (ne)využívania spoločných častí domu žalobcom.

16.3 Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16.4 Pokiaľ sa dovolateľ svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybníť právne posúdenie sporu odvolacím súdom, dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, viď konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 9Cdo/248/2021).

17. Vo vzťahu k námietkam dovolateľa týkajúcim sa nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu je potrebné uviesť, že nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (4Cdo 229/2020, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020, 7Cdo 187/2021).

18. Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že žalobca neopodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol.

19. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.